

TY JSI SVĚTLO

PRO TENTO TEMNÝ SVĚT

SEDĚL JSEM DLOUHÁ LÉTA V KRIMINÁLE

Byl jsem na dlouhá léta v kriminále kvůli mé bohaté násilné minulosti. Jednou jsem seděl opět na samotce a četl jsem si v Bibli, která se mi náhodou dostala do rukou. Stálo tam: *„Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě“* (Mt 5,14-15).

Před mým vnitřním zrakem se vynořilo město trúnící vysoko nad údolím, útočiště pro lidi. Vřelost. Přijetí. Domov. Ničím z toho jsem nebyl. U mě se nikdo zahřát nemohl. Kdo si se mnou něco začal, ten byl naopak vždycky v nebezpečí, že padne na hubu a už se nezmátoří. Nebyl jsem žádné světlo ve tmě, kolem mě vládla hluboká černota, stejně jako hluboko v mém nitru.

„A co když má přece jen Bůh nějaký plán?“ slyšel jsem sám sebe namítnout. Ušklíbl jsem se. „Nevím,“ odpověděl jsem, „ale všichni přece pořád říkají, že Bůh je láska. Takže ten plán musí být dobrý, jestli nějaký má, nebo ne?“ „Ale jak bych mohl já být součástí nějakého dobrého plánu? Takový přece nejsem! K tomu bych se musel nejdřív úplně změnit. To já přece vůbec nedokážu. A ani to nechci.“

Toto byl začátek cesty k proměně mého života.

ZÁLEŽÍ NA NÁS, JESTLI SVÍTÍME

Nesmíme si stěžovat, že je svět tak temný. My sami jsme zodpovědní za to, abychom do něj vnesli více světla.

To poznání, které jsem zakusil tehdy na samotce s Biblií na klíně, bylo počátkem mé úžasné cesty s Bohem. „Vy jste světlo světa“ – to není výzva. To je popis skutečnosti. My jsme světlo světa. Záleží na nás, jestli svítíme. Pokud ne, zůstává svět temným místem. Teprve když skrze nás, skrze naši lásku k lidem a naši ochotu odpouštět vyzařuje Boží láska, může se místo, na kterém se právě nacházíme, zaplnit světlem. Bohu díky to nemusíme dělat z vlastních sil – koná to Bůh. Jediné, co musíme udělat, je vložit svou důvěru právě v něj a otevřít mu své srdce.

Několik let poté, co jsem byl propuštěn z vězení, kázal jsem jednou ve věznici v Pforzeimu. V publiku seděl Marino, člověk, co dostal třikrát doživotí. Vyslechl mé kázání a po něm mě poprosil o rozhovor. Znali jsme se z dřívějška. Řekl mi: „Víš, Willi, když jsem slyšel, že ses dal na víru, pomyslel jsem si: Parádní divadlo! A až tě propustí, bude to zase pryč.“ Pohlédl na mě a usmál se: „Ale díval jsem se ti dnes do očí. Dřív byly studené jako led, byly mrtvé. Když se ti dívám do očí dnes, jsou plné života. Věřím, že by opravdu stálo za to někdy popřemýšlet nad tím, o čem jsi právě mluvil.“

Lidé se nám dívají do tváře. Když v ní rozpoznají zář, kterou v nás Bůh zažehl, cítí to. Už v tu chvíli jsme světlem v tomto světě. I když nejsme vůbec dokonalí.

Se svolením zpracováno podle knihy: Wilhelm Buntz, Kuřák Bible, kterou vydalo nakladatelství Paulínky www.paulinky.cz. Redakčně upraveno. / Autobiografický příběh bývalého vězně, který se „prokouřil“ stránkami Bible až k obrácení a odpuštění.